

LBRIS

We know
books

DANIELLE LORI

Al doilea volum din seria MADE — CAPO DEI CAPI

UCIGĂTOARE
Obsesie

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2024

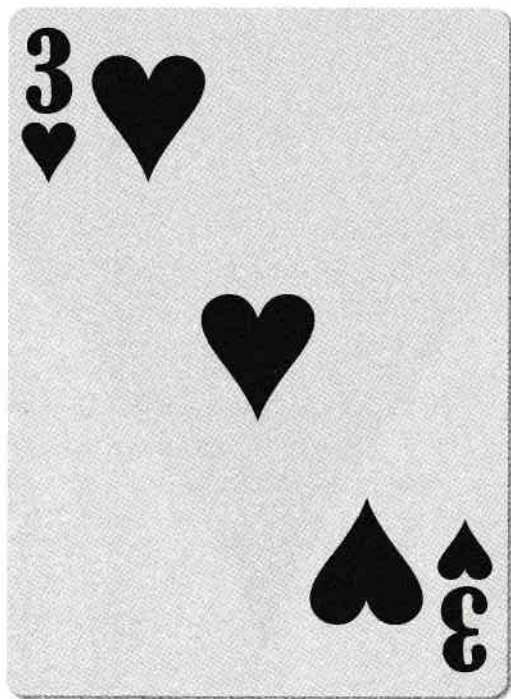
LBRIS

We know
books

PARTEA I

Trecutul

Christian

*New York City
septembrie 2015*

— Spune-mi ceva despre tine.

Sunetul pendulei umplea spațiul dintre noi. Cu nuanțele ei calde și multitudinea de posibilități de a găsi un loc de stat, camera era concepută să-ți ofere confort. Păcat că atmosfera nu era pe măsură, căci aerul era greu și grețos, ca și cum fiecare minciună debitată aici fusese țintuită pe vecie.

Mi-am mijit ochii atunci când mi-am amintit cum mi-a făcut cu ochiul ieri Kyle Sheets. A trecut prin același proces ca și mine — deși, a avut altă acuzație — filme porno în computerul de serviciu. Eram o minciună vie, care respira, dar ideea de a fi băgat în aceeași oală cu ticălosul ăla m-a scos din minți. Pentru numele lui Dumnezeu, purta adidași la costum.

Mângâindu-mi gânditor falca, am acceptat adevărul:

— Am o problemă cu dependența.

Sasha Taylor, care avea titlul de Doctor, nu a putut opri o scântie de surpriză care i-a luminat ochii și, ca să-și mascheze reacția, și-a îndreptat atenția spre dosarul pe care-l ținea în poală. Pantalonii blondei nu aveau nici măcar o cută. Absolvise Yale și provenea

dintr-o familie înstărită. La 31 de ani ai ei avea tot ce mi-aș fi dorit de la o femeie: inteligență, frumusețe, clasă.

— De alcool? m-a întrebat ea.

Am dat din cap că nu.

— De droguri?

Ar fi fost mai simplu.

— De femei?

Femeie.

Am dat din nou din cap că nu, dar de data asta, am zâmbit.

Și-a lăsat ochii pe buzele mele, a înghițit în sec și apoi și-a mutat privirea.

— Ne întoarcem la asta numaidecât.

A făcut o pauză.

— Știi de ce ești aici?

Am privit-o cu ochi goi.

Căutătura ei a șovăit.

— Da, firește că știi. Incidentul acela... are ceva de-a face... cu personalitatea ta dependentă?

Mi-am concentrat privirea pe pantofii ei cu tocuri, roșu-aprins, și dintr-odată m-am urât că nu sufeream de o dependență mai mică, cum ar fi filmele porno. Aș ține în frâu cealaltă *belea*.

A fost o chestie publică, Allister. Prefă-te, e tot ce pot eu să fac.

Cuvintele care mi-au tras-o.

Nu am fost un om bun, și chiar m-am străduit să fiu și mai nașpa. Totuși, am înțeles la o vârstă mult prea fragedă că lumea nu era doar negru și alb. Uneori, careva devenea așa de mânjit că nu mai putea să revină în lumină, iar alteori, simțeau că întunericul este *bun*. Chiar dacă cel din urmă nu mi se poate aplica, nu aș pune niciodată în pericol ceea ce am clădit. Am muncit mult prea din greu să ajung aici, ca să mă dau bătut pentru o femeie. Mai ales pentru una care se înțolește precum plodul lui Britney Spears și al lui Kurt Cobain.

— Nu, am mințit eu.

Dacă ar fi fost să fiu sincer, aș fi fost închis într-o oră, sau, mai degrabă, FBI-ul ar face să dispară cu totul Sasha Taylor și să nu se mai audă niciodată nimic despre ea.

— Unii zic că a fost din cauza unei femei, bagă ea o momeală.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Tu ești *unii*, Sasha?

— Nu.

— De ce nu?

— Pari prea... echilibrat să te porți așa cu o femeie.

Rece. Vrea să spună rece.

Avea dreptate — în sensul obișnuit, oricum — dar nu era nimic obișnuit cu privire la situația enervantă care mă adusese aici. Aveam o relație strânsă cu recele, la modul cel mai propriu; acum, totuși, mă simțeam cum nu se poate mai departe de el. În piept îmi ardea un foc, lingând marginile sufletului care-mi mai rămăsese.

Sasha s-a foit în scaunul ei, încrucișându-și picioarele.

— Să revenim la personalitatea dependentă... Cedezi adesea în fața obiectului dorinței tale, oricare ar fi el?

Doar gândul că am simțit-o, că i-am gustat dulceața, mi-a crescut pulsul, m-a înfierbântat și m-a scos din minți. O uram pe femeia care-mi făcuse viața un iad timp de ani de zile, dar al naibii să fiu dacă nu voiam să o ating, să-i scot din minte, în pana mea, orice amintire a vreunui bărbat până ce avea să devină măcar pe jumătate obsedată pe cât eram eu de ea, până ce nu mai avea să-mi uite vreodată numele cât avea să trăiască.

Mi-am trecut limba peste dinți și m-am străduit să înlătur sentimentul acela, deși tensiunea din trup nu mi s-a diminuat.

— Niciodată.

— De ce nu?

I-am susținut privirea.

— Pentru că ar învinge.

— Și ție nu-ți place să pierzi?

Vorbele au lăsat-o fără suflare.

Mai că-i distingeam răpăitul inimii, în vreme ce ne holbam unul la altul într-o tăcere apăsătoare.

Și-a dat o șuviță de păr pe după ureche și, privind în hârțoagele ei, a murmurat:

— Nu, nu-ți place.

Asemenea ticăitului înăbușit al unei bombe ce avea să explodeze în curând, pendula și-a făcut cunoscută prezența. Sasha i-a aruncat o privire și a spus:

— Încă o întrebare înainte să terminăm ședința asta. Cum faci față personalității ăsteia dependente?

Ușor.

— Disciplină.

— Preferi disciplina? m-a chestionat ea. În ce împrejurări?

— În toate.

În timp ce-și dregea glasul, pe gât i-a urcat o roșeață fină.

— Și când în viața ta intervine dezordinea?

Prin fața ochilor mei s-a insinuat o viziune: păr des — uneori negru, alteori blond — piele măslinie catifelată, picioare goale și tot ce este interzis.

Focul din pieptul meu a devenit și mai intens, furându-mi afurisita de respirație. Atunci când durerea mă trosnește asemenea tăriei unui drog, ori de câte ori Gianna Russo — ah, pardon, acum *Marino* — era implicată, o simțeam ca pe o decădere. Ca pe o greață. O simțeam al naibii de amar.

Am răspuns cu o încleștare abia sesizabilă din dinți.

— O repar.

Ridicându-mă, mi-am încheiat nasturele de la costum și m-am îndreptat către ușă.

— Și dacă nu poate să fie reparată? a insistat ea, sărind în picioare și ținând lejer dosarul într-o parte.

M-am oprit cu o mână pe clanță și cu privirea pe încheietura mâinii mele, pe elasticul de păr ascuns sub manșetă.

În piept m-a năvălit un sentiment sardonice.

— Asta, Sasha, se întâmplă când intervine *obsesia*.

Gianna

21 de ani
decembrie 2012

Îmi găseam extazul într-o bancnotă rulată și într-un praf alb.

Uneori, era euforie — puls accelerat, inimă zburdalnică, euforia din al nouălea cer. Precum sexul, fără pustiire.

Alteori, era un mijloc de a ajunge la capăt. O linie, și orișice nesiguranță, orișice rană vor scăpa amintirii. O linie, și eram liberă.

Iar alteori, era un curent rece de aer și scârțâitul unei uși de oțel trântită în fața mea.

Ecoul a răsunat din pereții celulei direct în urechile mele asemenea flipperelor. Am înghițit în sec când zăvorul a fost tras în lăcașul lui.

Pășind în față, m-am prins de gratii.

— Am dreptul la un telefon! Pot?

Polițista latino de vreo douăzeci de ani și-a înfipt mâinile în centura cu arma și, coborându-și sprâncenele negre, m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Ghinion, prințeso. Dacă mă mai uit mult la monstruoșitatea asta de pe tine..., și a dat din cap spre rochia mea roșie McQueen, cu dantelă superbă..., o să mă ia durerea de cap și n-o să mă mai lase până ies din tură.

Am încercat din răsuputeri să mă abțin, dar n-am reușit:
— Dă vina cât vrei pe rochia mea, amândouă știm că durerea îți se trage de la cocul de hoască din capul tău, *cogliona*.

Mijindu-și ochii, a făcut un pas spre mine.

— Cum mi-ai spus?

— Of, a întrerupt-o o altă polițistă punându-și mâna pe umărul partenerei sale. Hai să mergem, Martinez.

M-am întors să fac un pas, dar m-am oprit brusc când am constatat că nu eram singură. O prostituată roșcată trecută de prima tinerețe stătea într-un colț, privindu-mă printre genele încheiate cu rimel. Fondul de ten era cu câteva nuanțe mai închis decât pielea ei palidă, iar dresul de plasă era plin de găuri.

— Văd că ție nu ți-au luat încălțările.

Am coborât privirea pe pantofii mei roșii Jimmy Choo.

— Sunt foarte mișto, a spus ea, râcâind lacul de pe o unghie.

M-am chiorât la picioarele ei goale și am oftat, lăsându-mă să cad pe bancheta de lângă ea.

Nu-mi luaseră pantofii pentru că nu aveam să rămân prea mult timp pe-aici. Eram sigură că vor trece doar câteva minute până când avea să vină marele șef de aici, îmbrăcat într-un costum croit total greșit, și avea să mă ducă într-o încăpere cu canapea și cafea — ceva confortabil, așa încât să mă simt mai dispusă să ciripesc despre toate secretele *Cosei Nostra*.

Dezonorată.

Bună de nimic.

Imposibil de iubit.

Când amărăciunea a dat în clocot în pieptul meu, mi-am prins buza de jos între dinți.

— Cât au costat? m-a întrebat colega mea de celulă, taman când ușa de la capătul coridorului s-a deschis și s-a închis.

Ecolul mi-a făcut pielea de găină.

L-am auzit înainte să-l și văd.

Și, dintr-odată, am știut că el era agentul FBI pe care-l trimiseră pentru mine.

Avea o voce joasă, egală și total dezinteresată, ca a unui profesionist, deși un timbru înșelător înfășura fiecare cuvânt: o nuanță abrazivă, asemenea unui păcat profund și întunecat pe care cineva îl ține încuiat în adâncurile sufletului său.

Următorul lui cuvânt — *Gianna* — mi-a atins ceafa, un fâlfâit de aripi de oțel pe pielea sensibilă. Am îndepărtat simțământul cu un gest din mână, dându-mi părul peste umăr.

— Probabil prea mult, am răspuns, într-un final, rămânând în mod ciudat fără suflu.

Prostituata a dat din cap ca și cum ar fi înțeles totul.

Era frumoasă — în spatele machiajului, abuzul de droguri îi mătuise luciul ochilor, ca și anii de servicii aduse celor mai bine bărbați din New York, eram sigură de asta.

Un suflet înrudit, dacă văzusem vreodată vreunul.

Vocea agentului a plutit iar spre urechile mele, de data asta mai aproape, în timp ce-i vorbea lui Martinez. Nu puteam să aud ce discutau din cauza zarvei din celelalte celule, dar pot să spun că vocea femeii se înmuiase și că rădăcinile ei hispanice ieșiseră la suprafață, vorbele curgându-i într-o manieră senzuală.

Mi-am dat ochii peste cap. O poveste de dragoste la locul de muncă.

Drăguț.

În fine, nu credeam că tipul a mușcat momeala. Puteam să-i simt pe piele dezinteresul, distingându-i vocea rece de tenor.

Un fior și-a făcut drum prin mine.

Pentru numele lui Dumnezeu, e doar un *agent*. Încă de la naștere am avut de-a face cu mafioți adevărați.

M-am lăsat pe spate cu o indiferență pe care n-o percepeam, rotindu-mi o șuviță lungă de păr negru în jurul degetului.

Încăperea parcă s-a micșorat, pereții apropiindu-se așa cum făcuseră de prea multe ori până atunci.

Am inspirat încet. Am expirat.

Întorcându-mi capul, am privit în afara celulei.